

В твоїх устах печальна складка...

Платон Воронько

В твоїх устах печальна складка,
Що з бронзи, з мармуру зійшла.
Ти не богиня,
А солдатка —
На попелищі край села...
Поземки землю фугували
Під ями вбитим — аж сичить.
Ти ж, мов загзиця, — до Каяли,
Щоб князю рани омочить.
Під серце кулею уражен
Обранець твій — ледь-ледь живий:
Твій Залізник,
Твій Довбуш,
Разін,
Твій ковпаківець лісовий.
О незглибима ніжна рвійність,
Що на край світу — крізь бої...
Як є свята, жертовна вірність,
То ти — жива душа її.